

Ne treba da se skoči na zaključak da je jedan od ova dva lokusa kontrole dobar a drugi loš. Oba imaju svoj značaj u ljudskom funkcionisanju. Problem nastaje kada se osoba previše približi krajnostima.

Osobe koje imaju **ekstreman interni LK** imaju problem, npr. postaju anksiozni ili obezvređuju sebe ako se nađu u situaciji nad kojom nemaju kontrolu (npr. kada je kolega neraspoložen zbog privatnih razloga i stoga suzdržan u komunikaciji, a osoba sa internim LK skače na zaključak da je ona sama ili neko njeno ponašanje uzrok te suzdržanosti). Iako je jako značajno da uzmemo učešće u stvarima koje nas se tiču, da budemo svesni značaja svog doprinosa i voljno utičemo na svoj život i postupke, isto tako je potrebno da znamo da neke stvari i ne zavise od nas ili barem u nekom trenutku mi ne možemo puno toga da uradimo (npr. u datom primeru možemo da porazgovaramo sa kolegom i probamo da pomognemo ili jednostavno istolerišemo privremenu suzdržanost dok se stvari ne razreše, itd.).

Sa druge strane **ekstreman eksterni LK** može nas dovesti do prepuštanja sudbini ili uopšte pasivnog stava prema dešavanjima u životu, što nas dalje može činiti neefikasnim, nezadovoljnim, jer stalno nešto očekujemo a ne trudimo se da to obezbedimo, ili smo pak previše pomirljivi ne ispoljavajući svoje potencijale.

Balans je ono što je potrebno, sa naginjanjem ka unutrašnjem lokusu kontrole - jaka svest o svojoj odgovornosti ali i tome da pored naše volje postoji i nešto drugo ili barem volja drugih ljudi. Dakle, potrebno je da lokus kontrole za konstruktivnu komunikaciju držimo negde na sredini, ali malo više ka nama. Prvenstveno je potrebno da analiziramo sebe i svoju komunikaciju u radnom okruženju, naravno imajući u vidu da nekada ne zavisi sve od nas.